

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010339
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118010339.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.07.2022, v trestnej veci obžalovaného L. S., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2020, o odvolaniach obžalovaného a poškodenej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 08.12.2021, sp. zn. 6T/16/2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný L. S., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F. -X., S. č. X

je v i n n ý, ž e

- v období od 01.01.2014 minimálne do 23.12.2020 v F. a inde si úmyselne riadne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté deti X. S., nar. XX.XX.XXXX a Q. S., nar. XX.XX.XXXX, a to aj napriek tomu, že táto mu bola určená rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P 424/2012, zo dňa 20.03.2014 s právoplatnosťou dňa 30.04.2014, a to tak, že na výživu mal. X. mal mesačne prispievať sumou 280,- Eur mesačne a mal. Q. sumou 260,- Eur mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P 157/2016, zo dňa 19.09.2017, s právoplatnosťou dňa 23.04.2018 mu bola určená povinnosť prispievať na výživu mal. X. sumou 200,- Eur mesačne a mal. Q. sumou 150,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, kde voči mal. X. mal povinnosť platiť určené výživné od 01.01.2014 do 07.07.2018 a voči mal. Q. mal povinnosť platiť výživné od 01.01.2014 minimálne do 23.12.2020, odkedy mal. Q. býva u otca a v obdobiach nezamestnanosti od 01.11.2014 do 30.11.2014 a od 02.12.2016 doposiaľ bol schopný prispievať na výživu svojich detí mal. X. a mal. Q. sumou 100,- Eur mesačne, a teda za uvedené obdobie na výživnom na mal. X. po odpočítaní zaplatených súm dlhuje sumu 5.717,30 Eur a na výživnom na mal. Q. po odpočítaní zaplatených súm dlhuje sumu najmenej 6.297,34 Eur a teda na výživnom matke Y. S. dlhuje po odpočítaní zaplatených súm spolu najmenej 12.014,64 Eur,

t e d a

- úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2020.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie poškodenej Y. S. zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.12.2021, sp. zn. 6T/16/2018 bol obžalovaný L. S. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, účinného do 01.01.2020 na tom skutkovom základe, že

- v období od 01.01.2014 minimálne do 23.12.2020 v F. a inde si úmyselne riadne neplnil zákonnú výživovaciú povinnosť na svoje maloleté deti X. S., nar. XX.XX.XXXX a Q. S., nar. XX.XX.XXXX, a to aj napriek tomu, že táto mu bola určená rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 27P 424/2012 zo dňa 20.03.2014 s právoplatnosťou dňa 30.04.2014, a to tak, že na výživu mal. X. mal mesačne prispievať sumou 280,- Eur mesačne a mal. Q. sumou 260,- Eur mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky a rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 27P 157/2016 zo dňa 19.09.2017, s právoplatnosťou 23.04.2018 mu bola určená povinnosť prispievať na výživu mal. X. sumou 200,- Eur mesačne a mal. Vivien sumou 150,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, kde voči mal. X. mal platiť určené výživné od 01.01.2014 do 07.07.2018 a mal. Q. bol povinný platiť výživné od 01.01.2014 do min 23.12.2020, odkedy mal. Q. býva u otca a v obdobiach nezamestnanosti od 01.11.2014 do 30.11.2014 a od 02.12.2016 doposiaľ bol schopný prispievať na výživu svojich detí mal. X. a mal. Q. sumou 100,- Eur mesačne, a teda za obdobie na výživnom za mal. X. po odpočítaní zaplatených súm dlhuje sumu 10.904,- Eur a na výživnom za mal. Q. po odpočítaní zaplatených súm dlhuje sumu najmenej 9.917,34 Eur, a teda na výživnom matke Y. S. dlhuje po odpočítaní zaplatených súm sumu spolu najmenej 20.821,34 ,- Eur.

Za uvedený skutok bol obžalovanému L. S. uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcej, ako aj priťažujúcej okolnosti, trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, ktorého výkon bol podmienične odložený na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podala podaním doručeným súdu prvého stupňa elektronickými prostriedkami s kvalifikovaným elektronickým podpisom prostredníctvom splnomocnenkyne dňa 28.03.2022 odvolanie poškodená Y. S.. Namietala, že si v trestnom konaní uplatnila trovy, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej zastupovaním splnomocnencom, avšak súd sa v napadnutom rozhodnutí s uvedenou otázkou nezaoberal. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 53, § 557 a § 558 Tr. poriadku a konštatovala, že podľa jej názoru sú splnené podmienky na priznanie trov poškodenej. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie tak, aby jej súd priznal náhradu trov v trestnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 15.12.2021 elektronickými prostriedkami s kvalifikovaným elektronickým podpisom prostredníctvom obhajcu odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 05.05.2021 prostredníctvom obhajcu. Namietal, že podľa jeho názoru dlžné výživné uhradil, v dôsledku čoho navrhol, aby ho odvolací súd spod obžaloby oslobodil. Poukázal na výpoveď dcéry X., ktorá uviedla, že otec nemá na výživnom voči nej žiadny dlh, matka ju vyhodila z domu v roku 2016, v dôsledku čoho sa ubytovala u svojej sestry Y., pričom on ju finančne sponzoroval a zasielal výživné namiesto k rukám matky, práve

k jej rukám. Poukázal na to, že výpoveď dcéry X. S. bola potvrdená výpoveďou ďalšej dcéry Y., ako aj ďalšími dôkazmi, nachádzajúcimi sa v trestnom spise. Čo sa týka dcéry Q., tak túto matka vyhodila z domu na Vianoce roku 2020, v dôsledku čoho musel odísť z Nemecka a vrátiť sa domov, aby sa o maloletú dcéru postaral, nakoľko matka detí sa presťahovala k svoju priateľovi. Upriamil pozornosť aj na potvrdenie Exekútorského úradu U.. D., súdnej exekútorky, zo dňa 23.03.2022 z ktorého vyplýva, že za celé obdobie uhradil na výživnom sumu 15.500,- Eur, čo prevyšuje dlžnú sumu, ktorú určil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku pre dcéru Q.. Na základe uvedeného má za to, že uhradil dlžné výživné na jeho dcéry, a tak naplnil podmienky účinnej ľútosti.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že zo strany obžalovaného došlo k protiprávnemu konaniu, spočívajúcemu v tom, že v rozhodnom období, popísanom vo výroku rozhodnutia, si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom táto vznikla priamo zo zákona a bola obžalovanému ustálená rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/424/2012 a následne rozhodnutím sp. zn. 27P/157/2016 vo vzťahu k jeho dvom dcéram a to mal. Q. za obdobie od 01.01.2014 do 23.12.2021 a X. za obdobie od 01.01.2014 do 07.07.2018. Súd prvého stupňa konštatoval, že pokiaľ ide o dcéry X. a Q., tak obžalovaný existenciu vyživovacej povinnosti voči nim nenamietal, jeho obrana spočívala iba v tom, že k rukám matky poukazoval peniaze. S uvedeným tvrdením o plnení vyživovacej povinnosti v zákonom rozsahu sa súd nestotožnil, nakoľko mal za preukázané, že obžalovaný k rukám matky zasielal rodinné prídavky, ktoré majú charakter štátnej sociálnej dávky, a teda sa nejedná o výživné. Súd však na základe vykonaného dokazovania upravil rozhodné obdobie, po ktoré bol obžalovaný povinný platiť dcéram výživné a to vo vzťahu k X. ohraničil skutok dosiahnutím jej plnoletosti, nakoľko táto vypovedala, že otec jej na výživnom nedlží žiadnu sumu, prispieval jej na školu a zároveň k jej rukám poskytoval finančné prostriedky do dosiahnutia plnoletosti, pričom otec zasielal mame peniaze, ale nie v plnej sume. Vo vzťahu k Q. súd ohraničil rozhodné obdobie dňom 23.12.2021, kedy dcéra ostala vo faktickej dispozícii otca. Z uvedeného dôvodu súd upravoval aj dlžnú sumu, berúc do úvahy obdobie, ktoré stanovil ako rozhodné a zároveň s prihliadnutím aj na zaplatené sumy obžalovaným matke a súdnej exekútorky. Vo vzťahu k dcére Y. S. súd obžalovanému vinu nepriznal z dôvodu, že táto je od 18.12.2013 plnoletá a je schopná sama sa živiť, pričom podľa jej vyjadrení, jej otec na výživnom nič nedlhuje. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že zavineným neplatením zákonnej vyživovacej povinnosti obžalovaného voči jeho dcéram X. a Q., tieto zostali bez prostriedkov na výživu v rozsahu ustálenom súdnymi rozhodnutiami a zároveň v súdom ustálených obdobiach, t.j. počas nezamestnanosti obžalovaného v sume 100,- Eur dokopy na obe vyživované deti. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bolo v schopnostiach a možnostiach obžalovaného v ustálenom čase a v stanovenej výške maloleté deti živiť, pričom obžalovaný plnil vyživovaciu povinnosť iba v sume, ktorú si sám určil, naplnil skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné vysporiadať sa s odvolaním poškodenej Y. S., ktorá odvolanie podala z dôvodu, že súd nerozhodol o jej nároku na náhradu trov trestného konania, pozostávajúcu z trov splnomocnenca poškodenej. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že prokurátor okresnej prokuratúry podal na obžalovaného obžalobu za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, účinného do 01.01.2020 z dôvodu, že obžalovaný si od 01.01.2014 úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, t.j. po dlhší čas. Poškodená matka detí, k rukám ktorej mal obžalovaný uhrádzať výživné na maloleté deti, nemá v trestnom konaní práva poškodeného podľa § 46 ods. 3 Tr. poriadku, teda právo uplatniť si nárok na náhradu škody v trestnom konaní, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry dlžné výživné nie je možné považovať za škodu v zmysle § 46 ods. 3 Tr. poriadku. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.1992, sp. zn. 6Tz/105/92 (R 55/1993), v ktorom súd dospel k záveru, že v konaní o trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Tr. zákona <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgaxhaylsmftxeylgfuzdcmy>> č. 140/1961 Z. z. (t.č. § 207 Tr. zákona <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgaxhaylsmftxeylgfuzdany>>) nezaplatené výživné alebo ošetrovné nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale nesplnením povinnosti vyplývajúcej zo Zákona o rodine <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzw>>, ktorej zavinené porušenie samo osebe je trestným činom. Z toho vyplýva, že osoba, vo vzťahu ku ktorej bolo potrebné výživné, resp. ošetrovné plniť, nemá v trestnom konaní

postavenie poškodeného v zmysle § 43 Tr. poriadku č. 141/1961 Z. z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgexhaylsmftxeylfgu2dg>> (t.č. § 46 ods. 3 Tr. poriadku <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzqgexhaylsmftxeylfgu2dm>>). Na základe uvedeného poškodená Y. S. nebola oprávnenou osobou podľa § 307 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku na podanie odvolania proti rozsudku, ktorým súd rozhodol o vine a treste obžalovaného, nakoľko súd nemohol v zmysle vyššie uvedeného rozhodnúť o nároku na náhradu škody. Odvolací súd taktiež považuje za potrebné podotknúť, že z obsahu odvolania mu je zrejmé, že poškodená sa domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o jej nároku na náhradu trov, pozostávajúcich z trov jej splnomocnenca. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na ustanovenie § 558 ods. 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého o povinnosti na náhradu trov poškodeného a ich sume, rozhodne po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že o nároku na náhradu trov poškodeného sa rozhoduje po právoplatnosti rozsudku, teda súd prvého stupňa nepochybil, ak o nich nerozhodol v napadnutom rozsudku.

Následne krajský súd na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaného, v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu v prvom rade v celom rozsahu poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2020. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy pred súdom prvého stupňa v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia rozvedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný L. S. spáchal skutok jemu kladený za vinu tak, ako ho ustálil odvolací súd. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku na vytvorenie záveru o tom, či k spáchaniu skutku došlo, ak áno, ako a k akému. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu konštatuje, že z rozsudku súdu prvého stupňa je možné ustáliť výšku výživného na dcéry X. a Q., ktorú prvostupňový súd považoval za takú, ktorej úhrada bola v schopnostiach a možnostiach obžalovaného, avšak nemožno z neho zistiť, ako dospel k záveru o výške dlhu na výživnom pre jednotlivé dcéry, teda v akej sume mal obžalovaný zaplatiť celkové výživné za rozhodné obdobie na jednotlivé dcéry a následne, akú sumu považoval súd prvého stupňa za uhradenú obžalovaným.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil. Postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd, viazaný zároveň zásadou zákazu zmeny k horšiemu z dôvodu podania odvolania obžalovaným, pri absencii odvolania prokurátora, uvedené nejasnosti a neúplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa odstránil.

Poukazujúc na to, že odvolanie proti výroku o vine a treste podal obžalovaný, odvolací súd vychádzal pri určení výšky výživného, ktorého úhrada bola v schopnostiach a možnostiach obžalovaného z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý vychádzal z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/424/2012, ktorým bola stanovená vyživovacia povinnosť na mal. X. vo výške 280,- Eur a na mal. Q. vo výške 260,- Eur. Čo sa týka období, v ktorých bol obžalovaný povinný uhrádzať platby výživného v takto stanovenej výške, súd prvého stupňa ustálil, že sa jednalo o obdobia od 01.04.2014 do 01.11.2014 a od 01.12.2014 do 01.12.2016. Následne súd ustálil, že v období od 01.11.2014 do 31.11.2014 a v období od 02.12.2016 až do 23.12.2020 bol obžalovaný nezamestnaný, preto podľa názoru súdu prvého stupňa, obžalovaný bol schopný plniť svoju vyživovaciu povinnosť iba vo výške 100,- Eur. Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/424/2012, ktorý vykonal súd prvého stupňa ako dôkaz, vyplývalo dlžné výživné za obdobie od 01.01.2014 do 31.03.2014, ktoré bolo súdom na dcéru X. určené vo výške 723,30 Eur a na dcéru Q. vo výške 663,34 Eur.

S poukazom na ustálenú výšku výživného na jednotlivé dcéry obžalovaného v konkrétnych súdom stanovených obdobiach ako boli konštatované, odvolací súd dospel k záveru o celkovej sume výživného vo výške 10.683,30 Eur, ktoré mal obžalovaný zaplatiť za celé obdobie od 01.01.2014 do 07.07.2018 na dcéru X., počas ktorého trvala jeho vyživovacia povinnosť. Pri vyčíslení uvedenej sumy vychádzal krajský súd z toho, že v období od 01.01.2014 do 31.03.2014 bolo rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/424/2012 určené dlžné výživné na mal. X. vo výške 723,30 Eur, následne od 15.03.2014 bol obžalovaný povinný uhrádzať sumu 280,- Eur mesačne na túto dcéru titulom výživného za mesiac apríl 2014 až do 31.10.2014, t.j. 8 mesačných platieb po 280,- Eur, dňa 15.11.2014 bol obžalovaný povinný uhradiť výživné za mesiac december 2014 vo výške 50,- Eur, keďže v tomto období bol obžalovaný nezamestnaný a súd prvého stupňa ustálil, že obžalovaný bol schopný v uvedenom období uhradiť výživné v maximálnej výške 100,- Eur, pričom uvedená suma predstavovala výživné pre obe jeho vyživované dcéry, preto pri určovaní výšky výživného na dcéru X., krajský súd vychádzal z polovice takto určenej sumy. Následne od 01.12.2014 do 02.12.2016 bol obžalovaný opätovne povinný uhrádzať výživné na X. vo výške 280,- Eur, teda 24 mesačných platieb, počnúc platbou splatnou dňa 15.12.2014 až po platbu splatnú dňa 15.11.2016. Od 02.12.2016 až do plnoletosti jeho dcéry X. bol obžalovaný opätovne nezamestnaný, čo malo vplyv na jeho schopnosti a možnosti uhrádzať výživné, preto súd prvého stupňa opätovne ustálil výšku maximálnej možnej platby výživného vo výške 100,- Eur, avšak vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný mal v tom čase vyživovaciu povinnosť voči dvom deťom, teda X. a Q., odvolací súd vychádza z výšky výživného 50,- Eur titulom výživného na každú dcéru samostatne, preto od 02.12.2016 do 07.07.2018 bol obžalovaný povinný uhradiť 18 platieb po 50,- Eur, počnúc platbou 15.12.2016 do platby splatnej dňa 15.06.2018, ktorou by obžalovaný uhrádzal výživné za júl 2018, teda za mesiac, v ktorom dcéra X. nadobudla plnoletosť a vyživovacia povinnosť obžalovaného k tejto dcére zanikla. Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný počas rozhodného obdobia, počas ktorého bol povinný uhrádzať výživné na dcéru X., bol povinný zaplatiť sumu 10.683,30 Eur (723,30 Eur (dlžné výživné od 01.01.2014 - 31.03.2014) + 2.240,- Eur (8 mesačných úhrad po 280,- Eur) + 6.720,- Eur (24 mesačných úhrad po 280,- Eur) + 1.000,- Eur (20 mesačných úhrad po 50,- Eur)).

Vo vzťahu k výživnému na dcéru Q. odvolací súd konštatuje, že za súdom stanovené rozhodné obdobie, teda od 01.01.2014 do 23.12.2020 bol obžalovaný povinný uhradiť titulom výživného voči tejto dcére výživné vo výške 12.883,34 Eur, pozostávajúce z dlžného výživného vo výške 663,34 Eur za obdobie od 01.01.2014 do 31.03.2014, z mesačných platieb výživného vo výške 260,- Eur na základe rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 27P/242/2012 za obdobie od 15.03.2014, kedy bolo splatné výživné na mal. Q. za apríl 2014, do 30.10.2014, t.j. z 8 mesačných platieb a za obdobie od 01.12.2014 do 01.12.2016, teda výživným splatným dňa 15.12.2014 do výživného splatného dňa 15.11.2016, t.j. z 24 mesačných platieb. Mesačné platby výživného vo výške 50,- Eur bol obžalovaný povinný uhrádzať v obdobiach od 01.11.2014 do 30.11.2014, t.j. platbu výživného splatnú dňa 15.11.2014 a platby splatné v období od 02.12.2016 do 07.07.2018, kedy súd ustálil, že vyživovacia povinnosť obžalovaného voči X. skončila, a teda suma vo výške 100,- Eur, ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil ako sumu, ktorej úhrada titulom výživného bola v schopnostiach a možnostiach obžalovaného, od uvedeného dátumu, t.j. od 07.07.2018 mala byť zasielaná obžalovaným titulom výživného už iba ako výživné na dcéru Q.. Na základe uvedeného bolo povinnosťou obžalovaného uhradiť mesačné výživné vo výške 50,- Eur dvadsiatimi úhradami za vyššie uvedené obdobia a následne mesačné výživné vo výške 100,- Eur dvadsiatimi deviatimi úhradami výživného v období od 07.07.2018 do 23.12.2020. Odkazujúc na uvedené bol teda obžalovaný povinný uhradiť celkovo na výživnom na dcéru X. sumu 12.883,34 Eur (663,34 Eur (dlžné výživné od 01.01.2014 - 31.03.2014) + 2.080,- Eur (8 mesačných úhrad po 260,- Eur)

+ 6.240 (24 mesačných úhrad po 260,- Eur) + 1.000,- Eur (20 mesačných úhrad po 50,- Eur) + 2.900,- Eur (29 mesačných úhrad po 100,- Eur).

Z výsledkov vykonaného dokazovania má odvolací súd taktiež za preukázané, že obžalovaný uhradil k rukám matky detí Y. S. titulom výživného na dcéru X. sumu 966,- Eur a to štyrmi mesačnými úhradami po 16,50 Eur v mesiacoch apríl až júl 2015, tromi úhradami po 50,- Eur v mesiacoch október až december 2017, dvanástimi úhradami po 50,- Eur v mesiacoch január až december 2018 a tromi úhradami po 50,- Eur v mesiacoch január až marec 2019. Uvedené úhrady potvrdila vo výpovedi aj poškodená, ktorá zároveň súdu predkladala aj tabuľkové vyjadrenie jednotlivých prijatých platieb v priebehu toho, ako sa viedlo trestné konanie. Samotný obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že v roku 2015 začal platiť na maloleté dcéry sumu 33,- Eur, keďže v uvedenej výške je v Nemecku, kde žil, najnižšie stanovená vyživovacia povinnosť a následne od rozvodu v septembri 2017 pravidelne platí výživné vo výške 100,- Eur. Výpovede svedkyne Y. S. a obžalovaného si vzájomne neodporujú, práve naopak sú súladné a je možné z nich vyvodiť výšku jednotlivých platieb výživného, ktoré obžalovaný uhradil k rukám matky detí a zároveň aj periodicitu týchto platieb. Tieto závery o vykonaných úhradách sú taktiež potvrdzované aj prehľadom platieb zo dňa 20.08.2021, ktoré zaslala súdna exekútorka na základe žiadosti súdu zo dňa 30.07.2021 a zároveň vyplývajú aj z výpisu z účtu obžalovaného z 21.06.2019. Taktiež aj svedkyňa X. S., dcéra obžalovaného a poškodenej vo svojej výpovedi uviedla, že v čase, keď žila s matkou, otec matke zasielal výživné, avšak nevedela uviesť presnú sumu, vedela iba to, že táto platba nebola v plnej súdom určenej výške. Zároveň z výpovede obžalovaného, ako aj svedkyne X. S. vyplýva, že obžalovaný uhradil tejto dcére k jej rukám v období rokov 2017 a 2018 titulom výživného aj sumu 4.000,- Eur v jednotlivých platbách po 1.000,- Eur na základe samotnej žiadosti dcéry, nakoľko táto sa odsťahovala od svojej matky, keď mala 16 rokov a bývala u svojej sestry Y.. Otcom poskytnuté prostriedky jej boli poskytnuté na stravu, nájom a plnenie základných životných potrieb. Uvedenú výpoveď potvrdzuje aj dcéra obžalovaného svedkyňa Y. S. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd započítal aj tieto prostriedky vo výške 4.000,- Eur, poskytnuté obžalovaným priamo k rukám dcéry X., za platby titulom výživného, nakoľko boli poskytnuté v čase, kedy trvala jeho vyživovacia povinnosť k tejto dcére, ktorá v tom čase už žila mimo osobnej starostlivosti matky. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že na charaktere úhrady výživného nemení nič to, ku koho rukám bolo vyplatené, nakoľko je nevyhnutné prihliadať na účel, ktorý má výživné zabezpečovať a to úhradu potrieb detí, ktoré nie sú schopné sa samé živiť. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že úhrada výživného k rukám jedného z rodičov predstavuje len platobné miesto, kde má byť výživné uhrádzané, avšak jedná sa o pohľadávku dieťaťa voči jeho rodičovi, ktorý je povinný zaobstarávať výživu dieťaťa. V prípade, ak sa zmenia okolnosti ako je to aj v prejednávacom prípade, úhradou nákladov dcéry X. S., spojených s jej výživou priamo k jej rukám, dochádzalo zo strany otca k plneniu si jeho vyživovacej povinnosti a tieto platby bolo nevyhnutné zohľadniť pri určovaní výslednej dlžnej sumy výživného za celé rozhodné obdobie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie R 2/1985 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=oizc6mjzha2q>>, ktorého závery je možné analogicky aplikovať aj na prejednanú vec. S odkazom na uvedené bolo v konaní preukázané, že obžalovaný uhradil titulom výživného na dcéru X. S. za rozhodné obdobie sumu vo výške 4.966,- Eur. Vzhľadom na to, že celková výška výživného, ktorú bol obžalovaný povinný uhradiť za rozhodné obdobie bola vo výške 10.683,30 Eur, po zohľadnení vykonaných platieb vo výške 4.966,- Eur, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovaný dlhuje na výživnom pre dcéru X. sumu 5.717,30 Eur.

Čo sa týka súm zaplatených na výživné na dcéru Q., odvolací súd mal z rovnakých dôkazov ako v prípade platieb uhrádzaných na výživné na dcéru X. S., aj v prípade dcéry Q. S. za preukázané, že obžalovaný uhradil k rukám matky sumu 2.406,- Eur, pozostávajúcu zo štyroch platieb po 16,50 Eur v mesiacoch apríl až júl 2015, z troch platieb po 50,- Eur v mesiacoch október až december 2017, z dvanástich platieb po 50,- Eur v mesiacoch január až december 2018, z jednej platby vo výške 40,- Eur v januári 2019, zo siedmich platieb po 50,- Eur vo februári 2019 až auguste 2019, z ôsmich platieb po 100,- Eur v mesiacoch september 2019 až apríl 2020 a z ôsmich platieb po 50,- Eur za mesiace máj až december 2020. Taktiež mal odvolací súd z prehľadu platieb súdnej exekútorky za preukázané, že dňa 21.02.2020 uhradil obžalovaný súdnej exekútorky sumu 5.000,- Eur titulom výživného pre dcéru Q., z ktorej súdna exekútorka odvieďla poškodenej sumu 3.800,- Eur, t.j. sumu titulom výživného po zrazení exekučných trov. Rovnako z predmetného prehľadu je zrejmé, že obžalovaný uhradil súdnej exekútorky od apríla do decembra 2020 sumu 500,- Eur, pozostávajúcu z jednej platby vo výške 100,- Eur a z ôsmich platieb po 50,- Eur, pričom súdna exekútorka po vykonaní zrážok svojich trov, odvieďla k rukám matky výživné na dcéru Q. vo výške 380,- Eur. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný titulom

výživného na dcéru Q. uhradil v rozhodnom období sumu 6.586,- Eur (2.406,- Eur + 3.800,- Eur + 380,- Eur). Poukazujúc na to, že celková výška výživného na dcéru Q., ktorú bol obžalovaný povinný uhradiť za rozhodné obdobie bola suma 12.883,34 Eur, po zohľadnení vykonaných platieb vo výške 6.586,- Eur, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovaný dlhuje na výživnom pre dcéru Q. sumu 6.297,34 Eur.

Odvolací súd po vyhodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Obžalovaný spáchal skutok tým, že v období od 01.01.2014 do 23.12.2020 si riadne neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté deti X. S., nar. XX.XX.XXXX a Q. S., nar. XX.XX.XXXX, pričom bolo v jeho schopnostiach a možnostiach súdom ustálené výživné uhrádzať. Vzhľadom na dĺžku trvania skutku, t.j. dobu, po ktorú si obžalovaný riadne neplnil vyživovaciu povinnosť (hoci z vykonaného dokazovania vyplýva, že prispievať na výživné v súdom stanovených výškach v jednotlivých vyššie vymedzených obdobiach mohol), je nevyhnutné konštatovať, že obžalovaný páchal skutok po dlhší čas, čím naplnil znak kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a po úprave skutkovej vety sám vo veci rozhodol.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti, ani priťažujúce okolnosti.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery odvolací súd zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadol aj osobu obžalovaného. Z odpisu z registra trestov obžalovaného vyplýva, že tento bol doposiaľ celkovo trikrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 11.05.2006, sp. zn. 2T/5/2006, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.11.2006, sp. zn. 3To/51/2006 pre trestný čin podľa § 155 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nepodmienečne v I. NVS, z ktorého bol podmiennečne prepustený 07.06.2011 so skúšobnou dobou na 3 roky, osvedčenie sa 31.07.2014. S poukazom na uvedené aj krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, považoval trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov, za dostatočný na zabezpečenie ochrany spoločnosti a výchovu obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život, za súčasného odradenia iných od páchania trestnej činnosti, pričom uvedený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov, vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu páchatel'a a to aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného, že na výživnom podľa potvrdenia U.. D., súdnej exekútorke, zo dňa 23.03.2022, titulom výživného uhradil cca sumu 15.500,- Eur, teda uvedená suma prevyšuje celkovú dlžnú sumu, ktorú dlží v zmysle napadnutého rozsudku pre svoju dcéru Q., a preto by mal byť spod obžaloby oslobodený, krajský súd konštatuje, že súdna exekútorka oznámila stav exekučnej veci podaniami zo dňa 20.08.2021 a dňa 06.12.2021, z ktorých vychádzal odvolací súd pri ustálení výšky uhradeného výživného obžalovaným, pričom z predmetného prehľadu stavu vymáhanej pohľadávky v exekúcii sp.zn. EX 1614/16 vyplýva, že obžalovaný uhradil súdnej exekútorke sumu 5.500,- Eur, pričom matke detí bola zo strany súdnej exekútorke poukázaná suma 4.180,- Eur, ktorú odvolací súd započítal na úhradu výživného pre dcéru Q.. Taktiež z predmetného prehľadu vyplýva, že obžalovaný poukázal sumu 900,- Eur titulom výživného na dcéru X. v mesiacoch 10/2017 až 3/2019 a rovnakú sumu poukázal titulom výživného aj na dcéru Q. S., taktiež za obdobie 10/2017 až 3/2019. Z oznámenia súdnej exekútorke zo dňa 20.08.2021, ku ktorému táto pripojila aj prehľad jednotlivých platieb, vyplýva ešte aj platba vo výške 8.183,34 zo dňa 26.04.2019, ktorá mala byť poukázaná Y. S. a zároveň súdna exekútorka poznamenala aj oznámenie dcéry X. zo dňa 03.05.2019 o úhrade výživného obžalovaným, avšak bez špecifikovania výšky zaplateného výživného. Ak obžalovaný má za to, že suma, ktorú vyčíslila exekútorka ako sumu zaplatenú titulom výživného vo výške 15.483,34 Eur je vyššia ako jeho dlžná suma, odvolací súd vo vzťahu k tomuto konštatuje, že tieto platby nepredstavovali iba výživné pre dcéru Q., ale jednalo sa aj o platby na výživné pre dcéru X. vo výške 900,- Eur a úhradu výživného pre dcéru Y., vo vzťahu ku ktorej obžalovaný nebol uznaný za vinného, preto nebolo možné tieto platby započítať na výživné iba pre Q. S., ale bolo potrebné sa vysporiadať s jednotlivými platbami obžalovaného tak, ako to vykonal odvolací súd.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že nemožno započítať na úhradu výživného prostriedky, ktoré boli zaslané matke detí titulom rodinných prídavkov, nakoľko táto štátna sociálna dávka má síce pokrývať odôvodnené potreby maloletých detí, avšak

nemožno ňou nahrádzať samotné platby výživného, ktorými sú rodičia detí povinní prispievať na ich výživu. Aj judikatúra súdov (uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS 538/2015, zo dňa 27.10.2015 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/88/2017) už vyslovila záver, že vyživovaciu povinnosť nie je možné plniť poskytnutím prídavku ako štátom vyplácanej dávky účelovo určenej. Vzhľadom na uvedené bola odvolacia námietka obžalovaného vyhodnotená ako nedôvodná, keďže nebolo v konaní preukázané, že by obžalovaný uhradil celú dlžnú sumu na výživnom pre dcéry Q. a X., teda neboli splnené podmienky, aby mohol byť na základe účinnej ľútosti spod obžaloby oslobodený.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.